

VÂNZĂTORUL DE MARGARETE

Editor: Loredana Tîrzioru
Redactor: Rodica Sokola
Coperta colecției: Tudor Neacșu
Foto copertă: Alina Maria Șerban
Tehnoredactare: Alina Guțuleac

Editura BrumaR
300050 Timișoara,
str. A. Popovici 6
tel.: 00744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Copyright © 2018 | Octavian Miclescu

Copyright © 2018 | Editura Brumar, pentru prezenta ediție. Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate. Reproducerea integrală sau parțială, pe orice suport, fără acordul scris al editurii, este interzisă.

ISBN 978-606-726-157-8

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

VÂNZĂTORUL DE MARGARETE

~ ROMAN ~

OCTAVIAN MICLESCU

B R U M A R
Timișoara, MMXVIII

IV ROMANE

MICLESCU | NEACȘU | SECARĂ | VELEA

Proiectul literar *IV Romane* s-a născut în septembrie 2015 în Librăria Humanitas din Galați din inițiativa a patru scriitori aflați la momentul scrierii primelor romane: Octavian Miclescu, Tudor Neacșu, Adi Secară și Andrei Velea. Pe durata unui an, autorii au dezvăluit din intimitatea creației și au prezentat publicului fragmente din cărți în timp ce le scriau. Întâlnirile lunare au fost moderate cu multă erudiție, simț critic și umor, de traducătorul, eseistul și publicistul Doru Căstăian. Feedbackul audienței se regăsește în forma finală a romanelor! Iată, cele patru romane văd lumina tiparului în 2018 prin bunăvoința editurii Brumar, într-un fel de punte culturală imaginară care unește vestul cu estul României, cetatea Timișoarei cu portul Galați.

facebook.com/patruromane

Octavian Miculescu s-a născut în 1978 la Galați. A debutat cu poezie în revista *Școala gălățeană* în 1996 și în volum în 2009. Din 2006 este membru al *Institutului Român de Genealogie și Heraldică Sever Zotta*. În 2014 i se montează piesa *Banda lui Möbius* pe scena Teatrului Dramatic „Fani Tardini”, Galați.

Apariții editoriale: *Cubul Sferic. 20 de metamorfoze ale Omului Aproximativ*, (poezie, Zigotto, 2009); *Orașul de teracotă* (proză, Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, 2013); *Decojitul cerului, peisaje și alte povestiri* (poezie, Editura Fundației Culturale Antares, 2014); *Jazz_4* (poezie, Tracus Arte, 2015).

În orice caz, există un singur tunel,
întunecos și singuratic: al meu

Ernesto Sabato, *Tunelul*

Aceasta este o operă de ficțiune. Asemănarea cu personaje, nume, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare, ori presupune o declarată intenție artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar.

Partea întâi

1

*People are strange when you're a stranger
Faces look ugly when you're alone
Women seem wicked when you're unwanted
Streets are uneven, when you're down*

Șase și douăzeci. Câteva ciocănituri timide în ușă. Zgomotul devenea din ce în ce mai limpede și mai sonor. Ușor, fără grabă, somnul se risipise; în letargia dimineții am coborât din pat și am deschis somnoroasă. În fața mea, un puști pe la vreo cinsprezece ani, cu fața rotundă și plină de acnee, îmi întinse mecanic ziarul. După câteva clipe de privit în gol cu ochii săi bulbucăți, o zbughi în sus pe scări, cu răsuflarea în gâtlee și cu geanta plină ochi de ziare atârnată în spinare. Am răsucit mecanic yala și m-am abandonat canapelei din bucătărie, în timp ce tropăielile deveneau din ce în ce mai estompate.

Nu citesc ziare; mă dezgustă. Dacă doresc să mă informez, folosesc internetul. Abonamentul l-au făcut ai mei pe vremea când locuiau aici, din rațiuni burgheze și neîntemeiate. Trebuia să ai telefon fix și abonament la un ziar; erau condițiile fără de care nu puteai pune bazele unei familii. Celula societății: telefonul și ziarul. Aș fi putut, la o adică, să le comunic celor de la *România Liberă* faptul că nu mai vreau să prelungesc abonamentul. Ar fi fost până la urmă doar o chestiune de voință, lucru care, sincer, nu mă caracterizează.

Întoarsă pe canapea, am încercat cu disperare să adorm la loc. Ziarul îl aruncasem pe masă. Instalația de aer

condiționat a vecinilor de deasupra îmi sfredelea mintea cu zgomote grave, repetitive. Radioul bornăia asemeni unui releu de înaltă tensiune în deriva arșiței; uitasem să-l închid cu o seară în urmă, foșnăise toată noaptea. Era șase și douăzeci și cinci de minute.

Maria, Maria, ce nume frumos, la fel ca sufletul din tine... Am simțit cum se contractă mucoasa gastrică învolburându-se nervos până-n rădăcina părului. Cu o dexteritate demnă de cadrele filmelor western, am apucat un papuc și l-am aruncat violent spre radio. Izbitura l-a proiectat în ușa de la intrare. După risipirea ecoului, zgomotul aerului condiționat asigură coloana sonoră a bucătăriei.

– Frumos, pe mă-ta! am strigat.

Îmi venea să urlu. Era clar că nu mai puteam adormi la loc. Melodia patetică îmi zdrăngănea în minte. O melodie stupidă, cum sunt toate cele care se adresează femeilor aflate la menopauză. În mod clar, în spate sunt câțiva deștepți care fac tot felul de măsurători și aprecieri sociologice asupra consumatorului țintă căruia să-i dea frisoane, să-l facă să leșine în urma gesturilor și a frazeologiei patetice. Și care este segmentul cel mai labil, dacă nu masa femeilor fără o miză sexuală? Iar ce mă enervase cel mai mult era că în playlistul celor de la radio urma după *People are strange*, ca-ntr-un ghiveci muzical consumatorist.

O imagine demențială îmi veni în minte: Komornyic îmbrăcat în latex, pe scena unui bar de streaptease, cu o cagulă BDSM pe față. Decolteul adânc până la baza pubisului îi dezvăluie pieptul epilat și grețos de lucios. Cântă ceva patetic, cum doar el știe să cânte, în timp ce Debbie Harry îl sodomizează cu un strapon mov, translucid. Am început să râd singură. Tensiunea începea să scadă în intensitate, mușchii să se destindă; era șase și douăzeci și opt.